

וביקיני

הילטון בסאנטיאגו החליטה להגיש לאור-חיה ערבים של פולקלור מכל העולם. ידידים ביקשו מאריאנה לייצג את ישראל. מבלי ששרה קודם לכן, הופיעה במלון המפואר, שרה שירי פלמי"ח, זכתה להצלחה כה נלהבת, עד שנאלצה להופיע בערב נוסף.

★ ★ ★

הודעת קבוע עם ישו

היא הלכה אז ללמוד דראמה באוניברסיטה סיטה המקומית, נימנתה על הקבוצה שהורכבה ממורי המוסד ותלמידיו ואשר ייסדה תיאטרון חדש. היה זה תיאטרון רציני, שהציג מחזות של יונסקו ומולייר. שם רכשה אריאנה את נסיונה הבימתי.

אלא שהתיאטרון לבד לא הספיק. אריאנה, עצמאית ובלתי תלויה מטבעה, החליטה כי הגיעה השעה שתעמוד ברשות עצמה. מה שעשתה היה בבחינת סנסציה בסאני טיאגו — היא הקימה את בית-הספר הראשון בעיר זו לדוגמניות, היתה מנהלתו הראשונה.

רחחיה מעסק זה היו מספיקים דיים כדי שיום אחד תחליט אריאנה לשרוף את הגשרים, להשאיר את בית-הספר לרשות המורות, לארוז את החבילות ולצאת ל"פאריס, כנציגת התיאטרון הציליאני באקדמיה הבינלאומית לתיאטרון, שנערכה ליד תיאטרון האומות.

פאריס היתה העיר שאריאנה כאילו נולדה לחיות בה. היא למדה, ראתה תיאטרון בקבלנות, טיילה, בילתה, רכשה המון ידידים אישיים, כמו למשל אלן (הירושמיה אהובתי) רנה. בקיצור, ניתן לה כל מה שנערה בגילה וביופיה עלולה לדרוש מן החיים — לחיות.

אבל הארץ היתה יותר מדי קרובה לפאריס ואריאנה חידשה את הרומן שלה עם ישראל, שאת דרכונה היא נושאת. כאן שימשה זמן קצר כבאר-מייד בבאר של הריביירה בבתיים, עד שנוכרו בה ידידים ותקיים כמו חיים חפר ודן בן-אמוץ,

לטפוח לה טפיחה הגונה על השכם, בלי לחשוש. ברגע אחד היא נשמעת צינית, ובמשנהו רומנטית עד לדמעות. המקמת, תהיה אולי המלה הנכונה בשבילה.

הגוף התלאביבי קלט אותה לפני חצי שנה. אבל היא לא היתה חדשה. היא היתה כל כך שייכת ומוכרה, עד שנפוצו אודותיה האגדות: "הא, זאת הרי אריאנה, מהצ'יזבורן." ואלה שלא ראו את ה"צ'יזבורן" חי, קיבלו סיפור זה כאמת מובנת.

אלא שהקשר היחיד שלה עם אותו מוסד, היו קשרי הידידות שקשרה אריאנה עם כמה מהאנשים, המייצגים עדיין בתודעת הצבור את הפלמי"ח, בעת ששהתה כאן לראשונה.

היא באה או כחלוצה, חניכה נלהבת של תנועת השומר-הצעיר בצילי, שהחליטה לצאת להגשמה. עבדה חדשים ארוכים ב"סיקול ובמטבח בקבוץ רמות-מנשה. כמו אצל רבים אחרים, התגוף גם לגביה ה"חלום די מהר. עברה לעיר, שימשה מתורגמנית לספרדית עבור ויצ"ו, הפכה תוך זמן קצר למוזכירה ולמנהלת של המחלקה לאמריקה הלאטנטית במשרדי ויצ"ו הע"למית.

אריאנה

ניים, היא נראית רצינית ומאופקת, שקר לה ומפוכחת כזו, מהסוג שאומרים להן שלום מנומס. ברגע שני, עם חיוך קוננטי בזוויות העיניים, צחוק מתגלגל והבעה של "עוד רגע הולך לקרות כאן משהו שמת", היא נראית השוכבה של הרחוב, שאפשר

במקום האהוב עליה ביותר — חוף הים. שם, קשה לדעת מה מושך יותר את תשורת לב נועצי העיניים המקצועיים: הביקיני הקצר, או צלב הזהב הגדול המשתלשל על חזה, שבעצם אינו אלא חלק מאביזרי תלבושת הבמה שלה.

והיא עצמה על קטנוע בשפת הים, בהבעה הקונדסית האופיינית לה, וב"תסרוקת ילדותית, בה קשורות שתי צמות קצרצרות בשני סרטים צבעוניים. אריאנה היא ספורטאית בדם ובנפש. בצעירותה אף שיחקה כדורגל. הציעו לה את התפקיד הראשי במחזה שהם עומדים להעלות בחמאס: המנדרגולה של מאקייבלי, שבתיאטרון זירה קראו לו בזמנו נחטוף אותו בשקט, ובחמאס יהיה שמו: שורש כל רע. עד להצגת הבכורה, שתיצרך בעוד שבוע, אפשר למצוא עוד את אריאנה בין החזרות

אשת החברה

אריאנה מנישה בושם כשי לשחקן הראשי בסרטו החדש של אלן רנה, כשנה הבאה במאריאנבואה, בפסטיבל הסרטים שנערך בוונציה, שם ייצגה אריאנה את התיאטרון הציליאני, כשהיא נוכחת במופעים השונים.

היא היתה יכולה או להינשא, להשאר כאן לצמיתות, ואיש לא היה שומע עליה. אלא שלתפץ אירע אסון. ידידה הטוב, לו עמדה להנשא, מת. ואריאנה הרגישה צורך דחוף להיות ליד מישהו קרוב, חזרה לסאנטיאגו, אל הוריה.

משפחת גולדמן הגיעה לצילי אחר המלחמה. כשפלטו הרוסים לראשונה לאס-טונייה, בתחילת מלחמת העולם השנייה, הוגלו הגולדמנים לרוסיה, חזרו רק בתום המלחמה. משם, בדרך בלתי חוקית, יצאו במסע נדודים דרך פולגיה, צ'כיה ואוסטריה, שהסתיים בצילי.

אריאנה, התחנכה בבית-ספר קתולי לנע"רות, אבל קיבלה גם חינוך ציוני. ולמרות האהבה העזה שהיא שומרת לציליאנים כעם, נטשה את הנוחיות ואת הבית והפכה חלוצה.

בחזרה, בסאנטיאגו, גילתה אריאנה ל"פתע, כי מה שהיא רוצה בעצם, זה להיות שחקנית. אבל לכך הגיעה לא לפני שניסתה שורה ארוכה של עיסוקים: דוגמנית אופנה, דוגמנית צילום שצילומיה קיטשו מודעות מפוארות בעתונות צילי, דיילת קרקע בחב"רת התעופה בי. או. איי. סי, ואשילו זמרת לשני ערבים.

כלה תלבושת כלולות מודגמת על-ידי אריאנה, שהפכה בעצמה ל"מנהלת של בית-ספר לדוגמניות אופנה.